

Uit de collectie van: Peter Wiesenhaan

Een huwelijkspijp

Regelmatig bezoek ik rommelmarkten. Geluk zit daar vaak in een klein hoekje, in dit geval in een (relatief) klein doosje. Ik reageer daarbij nogal dwangmatig als het om dit soort afgesloten voorwerpen gaat want wat zou erin kunnen zitten? Dus ook nu weer openen! De inhoud bestond uit 'puzzelstukken' in de vorm van allerlei porseleinen pijponderdelen. Alleen de kop was al zo interessant dat ook bij een vermoedelijk in ongereede geraakte puzzel als deze, het al de moeite waard was om te gaan onderhandelen. De onderhandelingen verliepen naar wens. Opmerkingen als 'jammer dat zij (de pijp) in stukken is' en 'dat het roken hieruit niet tot werkelijk genot leidt en daarom veelvuldig in de verkoop staan', betaalde ik er uiteindelijk zeven gulden (vroegere muntsoort) voor. Achteraf bleek de pijp tot mijn verbazing achteraf compleet te zijn en als een soort 'bruiloftspijp' gediend te hebben. De lange stok (steel) van 50 cm, had ik er bij cadeau gekregen want, had de verkoper opgemerkt, 'hij zal er wel bijhoren en wij zijn er vanaf'.

Op de achterkant van de kop staat de volgende wens vermeld:

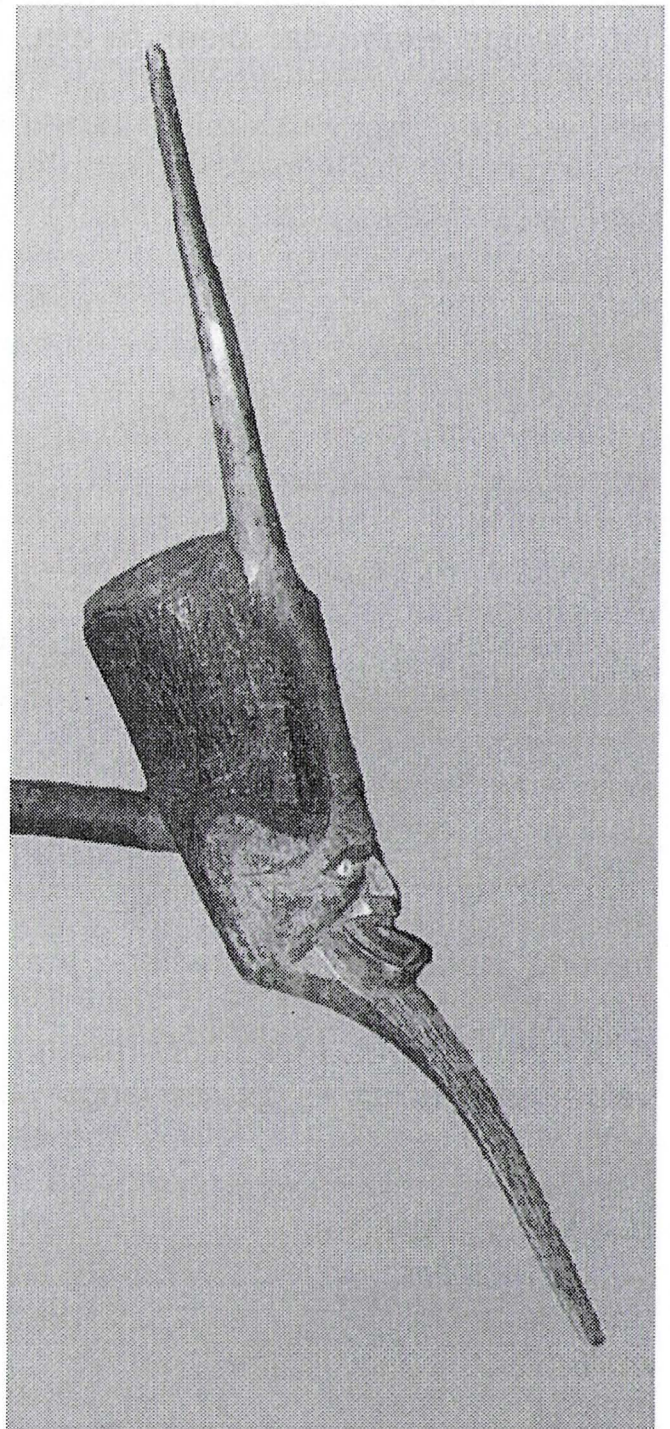
*Will Euch heute gratuliren.
Und reich Euch meine Hand.
Und wunsche Gluck,
Zufriedenheit im Ehestand!*

Kortom alom tevredenheid en zeer zeker ook bij mij! Uit welke tijdsperiode en land de pijp afkomstig is, is mij niet geheel duidelijk. Gaarne reacties.

'De Satanische pijp'

Deze houten pijp is ongetwijfeld een 'home made' product der volkskunst. In dit bijzondere geval is sprake van een 'hem', ik ben een zelfde soort pijp nimmer meer tegengekomen tijdens mijn vele omzwervingen. Tevens, het tweede criterium, is het moeilijk afscheid nemen van deze pijp. Ook nu weer vertoefde ik op een rommelmarkt. Een zeer oude heer bood ondermeer dit satansgebroed aan. Ik bood hierop een bedrag dat niet meer was dan een schijntje, want echt verzamelen deed ik deze pijpen toen nog niet. Een sentimenteel verhaal volgde waarbij de verkoper, vele malen zuchtend, mij vertelde dat 'hij als kleine jongen bij zijn grootmoeder de pijp reeds vele malen bewonderd had en dat hij, de pijp of verkoper, daardoor meer verdiende dan mijn bijna beledigende bod, want het afscheid zou zwaar zijn. Deze logica was mij niet geheel duidelijk dus waagde ik nogmaals een poging, want ik vond het exemplaar wel bijzonder. Om in de sfeer te blijven was ook mijn verhaal nogal emotioneel te noemen. Ik probeerde hem duidelijk te maken dat zijn emoties mij diep raakten en dat deze unieke pijp meer verdiende dan zomaar verkocht te worden. Bij mij zou hij een mooie, veilige plek vinden in mijn verzameling en regelmatig bewonderd worden. Van doorverkoop zou nimmer sprake zijn! Na mij enige tijd sprakeloos aangekeken te hebben kreeg ik hem, wederom zuchtend, voor vijf euro, een euro meer dan ik geboden had.

Een Engelse 'slegte pijp'

Deze pijpenkop is voor mij bijzonder omdat het 't enige exemplaar bleek te zijn in het nieuwe volkstuintje van mijn dochter en tevens omdat het mij zweet en tranen kostte. Mijn ervaring in Engeland is dat er weinig pijpenkoppen te vinden zijn. Niet alleen de vaak hardere grond maar vooral de verzamelwoede van de bewoners is hier de oorzaak van. Wat men in de eigen tuin vindt wordt bewaard, want gevoel voor historie is alom aanwezig. Ter plaatse kent men mij nu en, na een periode van jaren!, vertrouwt men erop dat ik de koppen niet wil hebben maar uitsluitend wil bewonderen. Tevens kan ik meestal mededelen hoe oud de exemplaren zijn en dat wordt zeer op prijs gesteld. Tot verbazing van mijn Engelse familieleden bood ik aan het nieuwe volkstuintje van mijn dochter te gaan omploegen. Een bod dat in de hand werd gewerkt door mijn verlangen nu eindelijk eens een aantal gave pijpenkoppen te vinden. Het regende daar ter plaatse namelijk pijpenstelen. Dagenlang heb ik staan spitten waarbij spit en blaren geléidelijk de overhand namen. Het resultaat van dagen zwoegen was een groot aantal stelen maar slechts een beperkt aantal kopfragmenten. Van een gave kop was geen sprake. Tenslotte gaf ik het op. Volledig gebroken terugkerend van al mijn avonturen vertelde mijn schoonzoon mij - die ik nooit tijdens mijn arbeid ter velde heb gezien - 'dat hij langs was geweest en mij helaas daar niet gezien had' en 'in het tuintje nog een vreemd stuk steen had gevonden'. Kortom, het bleek een hele kop te zijn. Een ordinaire 'slegte', voor buitenstaanders 'een z.g. slechte pijpenkop'! Mooi was zij dus niet maar voor mij uiterst interessant omdat mijn belangstelling voornamelijk uitgaat naar de ontwikkeling van kleipijpen in de loop van de tijd. Het bleek een exemplaar te zijn uit ongeveer 1670 en natuurlijk zonder makersmerk, dus smullen geblazen!.

